

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Τον φοβούνται το δάσκαλο και καλά κάνουν.
Γιατί αρνείται να σκύψει το κεφάλι στους αγύρτες της εξουσίας.
Αρνείται να υποκύψει στους εμπόρους της παιδείας.
Υψώνει ανάστημα πάνω από το μπί των υπουργίσκων.
Στέκεται πάνω από μικρούς γραμματείς και παρατρεχάμενους.
Σχίζει τις κατά παραγγελία δικαστικές αποφάσεις σαν κουρελόχαρτα.

Τον φοβούνται το δάσκαλο και καλά κάνουν.
Γιατί εκείνος, τους μαθητές του έχει πάνω από όλους και από όλα.
Δε λογαριάζει απειλές και εκφοβισμούς και γίνεται ο ίδιος ο δικός τους φόβος.
Το δημόσιο σχολείο υπερασπίζεται με όλο του το είναι.
Το δωρεάν για όλα τα παιδιά, γιατί όλα τα παιδιά είναι αστέρια φωτεινά.
Γιατί όλα τα παιδιά αξίζουν το φως και τη φωτιά της γνώσης που ελευθερώνει.

Τον φοβούνται το δάσκαλο και καλά κάνουν.
Γι' αυτό και βάλθηκαν να τον τσακίσουν με διώξεις.
Μα όσο τον χτυπάνε εκείνος τόσο δυναμώνει.
Κι όλο πλαταίνει το χαμόγελο της νίκης στο πρόσωπό του.
Κι όλο τα μάτια του αστραποβολούνε οργή και δίκιο.
Και πλησιάζει η ώρα που και τούτοι οι σημερινοί στα αζήτητα θα θαφτούν.

Τον φοβούνται το δάσκαλο και καλά κάνουν.
Αυτοί που σκουπίζουν καρέκλες και διαδρόμους.
Που τη γοητεία της τάξης την έχουν για εφιάλητη.
Που δεν έχουν βλέμμα να ρίξουν στις αγωνίες των παιδιών μας.
Γιατί τα θέλουν γρανάζια στην ανθρωποφάγα μηχανή τους.
Αυτοί όλοι θα μετρήσουν άλλη μία ήττα από το δάσκαλο.

Τον φοβούνται το δάσκαλο και καλά κάνουν.
Γιατί στις πλάτες του κρατάει το σχολείο, αυτός και κανένας άλλος.
Την πόρτα κλείνει στους επιθεωρητές, την κύρια μα και την κερκόπορτα.
Τα παράθυρα της ελπίδας του κόσμου της δουλειάς κρατάει ανοιχτά.
Ο αέρας ο πεχλιβάνης να μπαίνει και το φως το λευκό, το πολύχρωμο.
Τη μούχλα του συστήματος να καθαρίζει για να γεμίζει η ανάσα μας από ζωή.

Τον φοβούνται το δάσκαλο και καλά κάνουν.
Γιατί προσπαθούν το μυαλό του να υποτάξουν μα δεν μπορούν.
Την αξιοπρέπειά του να τσαλακώσουν μα δεν τα καταφέρνουν.
Αφρούς βγάζουν από το στόμα οι λυσσασμένοι που τον βλέπουν άτρωτο.
Το μεγαλείο που το δίκιο εκπέμπει δεν το ξέρουν.
Αφού εκείνοι μες στη σαπίλα του άδικου ζουν και κολυμπάνε.

Τον φοβούνται το δάσκαλο και καλά κάνουν.
Γιατί και πάλι θα σημάνει με την τρομπέτα του το σάλπισμα της νίκης.
Όπως το κάνει αδιάκοπα 42 χρόνια τώρα.
Και δεν θα σταματήσει ούτε να σαλπίζει ούτε να μετρά.
Γιατί είναι κομμάτι της Ιστορίας που αιώνες τώρα μετράει.
Αγώνες, αγωνιστές, θυσίες, διωγμούς, ελπίδες μα κυρίως... νίκες.